1942 Yılının En Modern ÇOCUK Gazetesi

AFACAN

7 1/2 Kuruş

Perşenbe günleri çıkarılır

Yıl 10- 7 İkinci Kânun 1943- Sayı 24

ÜÇ UÇMAN

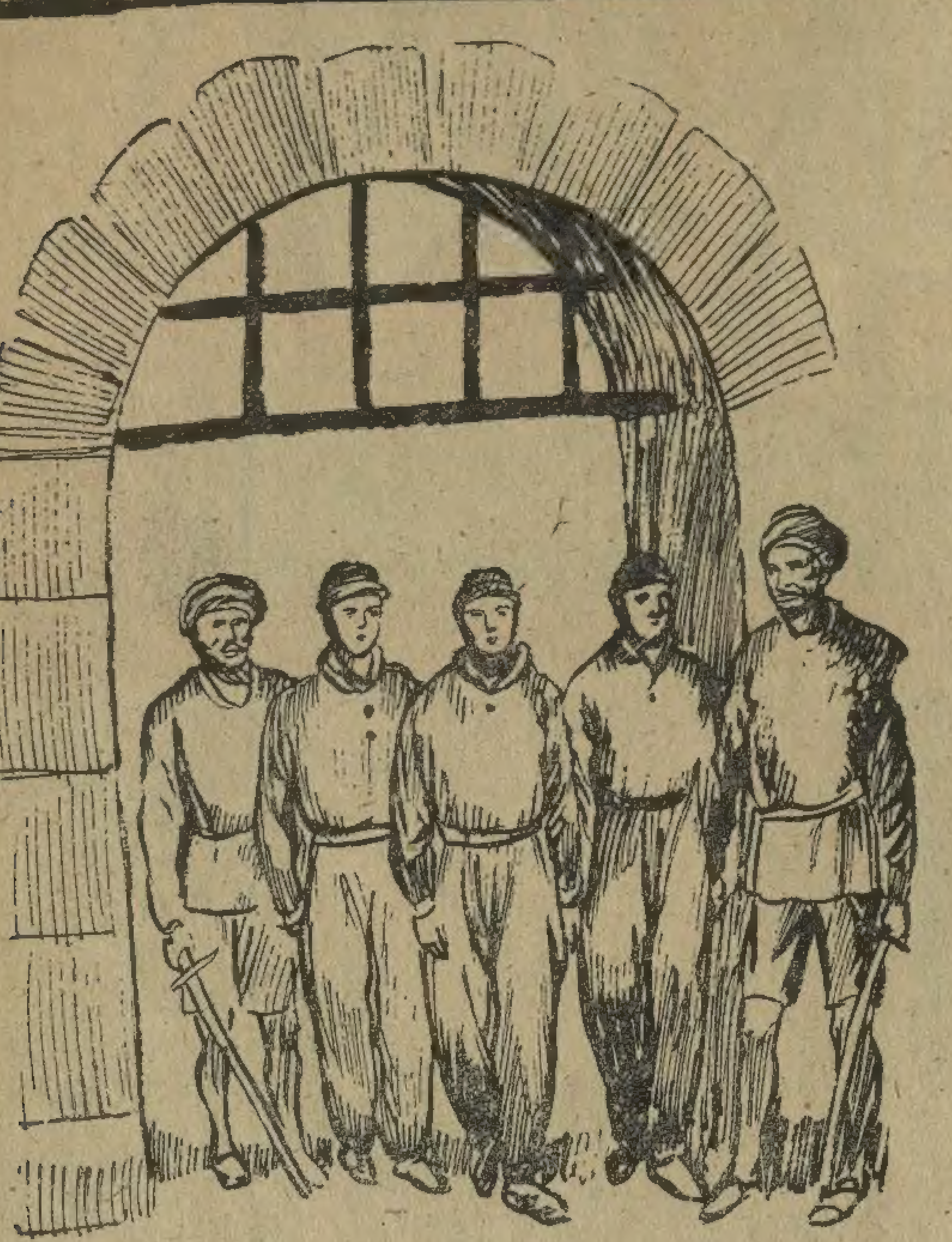

— Geçen sayıdan devam —

Bundan sonra, ayni adam eline başka bir kâğıt aldı. Onu da kendi dilinde okuduktan sonra becerebildiği kadar ingilizce tercüme etti.

— Siz burada, yer altındaki âsi Koreliler mahkemesinin huzurunda bunuyorsunuz. Bu mahkemenin ismi Jiro dur.

«Siz ecnebiler, bize daima hıyanet için gelmişsinizdir. Bu sebepten bizim mahkememize düşen hiç birisi,, buradan sağ salim çıkmış değillerdir.

«Bunları sizi korkutmak için söylemiyorum. Fakat doğruyu söylemenizi hatırlatmak için anlatıyorum. Doğruyu söylemiyecek olursanız önce size şu adamların sırtlarında gördüğünüz işkence âletlerile en fena işkencelrde bulunacağız. İşte şu adamların sırtındaki âletlerle...

«Bekın bu âletler arasında düdük gibi bir şey görüyorsunuz. Biz bununla mücrimlerin midelerine catlatıncaya kadar boğazından su akıtırız! Ateş kesilmiş demirler üzerinde çıplak ayaklarla sizi dolaştırırız! Tırnakları sökeriz! Şimdi söyleyiniz! Niye buraya geldini? Ve sizi kimler könderdi? Ne yapmak için bizim gizli topraklarımız üzerine indiniz?.. Haydi sizi dinliyoruz.

Uçakçılarımız hayretle birbirlerinin yüzlerine bakıştılar.

Tursun profesörden sordu:

— Ne istiyorlar?

Profesör anlattı.

Orhan gayet ciddî profesöre döndü:

— Dediklerimi söyleyiniz. Dedi. Ve ilâve etti:

— Bizim yalan söylemeğe ihtiyacımız yok! Fakat önce kimin karşısında, ne gibi bir mahkemenin önünde bulunduğunuzu isterim.

Başkan alaylı alaylı güldü:

— Güya nerede olduğunuzu bilmiyor musunuz?

— Elbette bilmiyoruz.

— Öyle ise anlayınız... Bizim müstahkem mevkilerimiz üzerinde uçarak, Japonlara, İngilizlere, Amerikalılara, Ruslara hafiyelik ediyorsunuz! Bununla zan altına alındınız.

Dursun hayretle bağırdı:

— Biz mi?

— Evet siz!.. Evelki günü de gelmiştiniz. akat bizim sizi tutmak üzere geldiğimizi görünce fotoğraflarınızı, makinelerinizi bırakarak kaçtınız. İşte cürüm âletleriniz..

Profesör şaşkın, ne denildiğini arkadaşlarına anlattı.

— Biz mi geldik?.

— Evet!.. İşte hiyanetinizin eseri..

Her üçü de kendilerine gösterilen fotoğraflara gidip baktılar.

Orhan:

— Söyle profeskr, dedi. Eğer bunlar bizim üzerimizde çıksaydı. verdikleri doğru olaylardı! Başka bir uçağın bıraktığı şeylerden dolayı biz neye mes'ul olalım! Hem bunlara deyiniz ki.. Bizim söyledikleri devletlerle hiç bir alâkamız yoktur. Biz Türk uçağıyız, ve Türkleriz.

Profesör anlattı. Başkan daha alaylı güldü:

— Hüviyetinizi de gayet iyi değiştirmişler... Doğruyu söylemekte inat gösterecek olursanız, demin birer birer saydığım işkence aletlerini harekete getirmek mecburiyetinde kalacağım.

Vaziyet çok korkunçtu. Herifler hiç bir şey dinleyecek, hiç bir şey işitecek insanlar değillerdi.

Tursun:

— Şu belâlı yere nereden indik?...

Dedikten sonra tekrar başkana döndü:

— Ne yaparsanız! yapınız! Yalan bilmeyiz ve söylemeyiz, dedik. Biz Türküz. pasaportlarımız, uçak izin kğıtlarımız her şeyimiz vardır! Başkaca yapacak bir müdafaamız da yoktur.

Bu sırada salona iki kişi daha girdi. Başkan bunlara dönerek:

— Geçen gün buraya gelen uçak, bu uçaktı. Ve içindekiler de bunlardı değil mi?

Diye sordu.

Gelenler başlarile:

— Evet!

Diye tastik ettiler. Bunun üzerine başkan ayakta beklemekte olan cellâtlara bir takım emirler verdi.

Bunlar salonun ortasına geldiler. Birinin elinde ateçte kızdırılmış bir demir, ötekinin elinde de korkunç bir kelepçe vardı.

Ayni zamanda iki kişi profesörün üzerine atılarak onu ayırdı.

Prafesör hemen silkindi:

— Beni, dedi. İşkence yerine götürmek için sürüklemeğe lüzum yok!. Kahraman bir Türkün nasıl kahramanca öldüğünü size gösterebilirim.

Bu sırada çok sportmen ve hepsinden genç olan Orhan gözlerini etrafta fıldır fıl-dır çevirerek, şu heriflere şendisini b... satmak yollarını araştırıyordu.

Yanındaki muhafızlardan birisini... sağında büyük bir hançer asılı duru... Kendi kendine:

— Bu benim işime yarar!. Dedi...

Fakat bunun ile bütün bu kalaba... kıya bozuntularına karşı gelemiy... o da biliyordu. Yalnız hançeri kapa... kence altında lüdürülmek istenen p... rün kalbine saplıyacak, onu iziyetsiz... düten sonra, kendisini ve Dursunu... caktı.

Tam hançeri kapıpta düşündüğü... pacağı bir sırada kapı açıldı. Bü... adam içeriye girmiş olacak ki hepsi... ayağa kalktılar. Sırıtnda Japon ... ler, oniformasına benzeyen bir elbis... oniformasına benzeyen bir elbise ...

Yüzü daha sakin, bakışı daha ... Hepsinin büyüğü olduğunu belli ... adam, mahkeme reisi ile uzun uza... nuşmağa başladı. Üç Türk, bunlar... konuştuklarını tabiî bilmiyorlardı.

Yalnız görüşenlerin suratlarına... rak bu sözlerin işkence yapılması... verene hoş görünmediğini anlıyor...

Yeni gelen sözünü bitirdikten... arkasındaki adamları ile berabe... çıkıp gitti.

Önce kendilerini mahkûm eden... suratında kin dolu olduğu halde:

— Serbestsiniz efendiler! dedi...

Salonda bulunan diğer mahke... ları da intikam hissini gösteren bi... ile bir şeyler söylediler.

Uçakçılarımız, bu talihin nasıl... geldiğini ve nasıl estiğini birdenbi... yamamışlardı Dursun, profesörden...

— Serbest miyiz?

— Evet serbestiz!.

— Hay Allah razı olsun o herif... zim Türk olduğumuzu anladı Zate... mız bunu göstermiyor muydu?

Orhan:

— Haydi, dedi. Çabuk olalım. Ş... lere güven olmaz! Bir defa serb... ler hemen kaçmanın yoluna bakal...

Fakat Dursun o fikirde değild...

— Bize suratlarını bile gösterm... saret edemiyen bu heriflerin kimle... larını anlamadıktan sonra bir ye... mem!

Fakat eşkıyalar onları yaka... getirdikleri kapıdan dışarıya atm...

Onlar da artık uçaklarının t... uğraşıyorlar, yanlarına başlarına ... laya gülüyorlardı.

Karanlık adamakıllı basmıştı. ... da iki kişinin kendilerine gelmek ... odukladını ayak seslerinden anla... Bunlar da kim olabilirlerdi?

Fakat uçmanlar, artık evvelki ... fil avlanmamak için silâh elde ... lardı.İki gölge kendilerine adama... naşınca Orhan hemen silâhı çevir... kaybetmeksizin ateş edecekti.

Yalnız, gelen adamlardan biri... bir ingilizce ile bağırdı:

Afacan...

— Ateş etmeyiniz! Bizi kurtarınız!

Profesör, durmasını ve beklemesini söyledi.

Bunlar da kimdi?

Adamlar, artık karşılarında idiler. Bunlar bir kadın ile bir erkektiler.

— Baylar, dediler. Bizi kurtarınız!

— Siz kimsiniz?

— Biz, evvelki gün yanlışlıkla bu tarafa düşen bir İngiliz uçağının binicileriyiz. motörümüzü tamir etmek için buraya inmiştik. Fakat bunların hücum etmek üzere olduklarını görünce hemen kalktık.

Profesör sordu:

— Fotoğraf makinesini bırakan siz misiniz?

— Evet bisiz.

— Az kalsın sizin fotoğraf makinenizin belâsını biz çekiyorduk! Ne ise.. Şimdi kimin ile tanışıyorum.

— Teğmen Jeimis ve onun pilotu Mis Meri..

— Teşekkür ederim. Sonra..

— Nihayet uçak bozuk olduğu için gidemedik.. Bir kilometre ilerde tekrar yere indik. Uçağı bırakıp kaçmaktan başka çare yoktu. Biz de öyle yaptık. Akşam dağlardan geldiğinizi ve indiğinizi görür görmez size doğru koşup geldik. Aman bizi kurtarın! Ve hemen kaçalım!

Orhan:

— Zaten biz de ayni şeyi düşünüyoruz. Fakat her şeyden önce, uçağın etrafında üçten başka insan olduğunu görmesinler, siz içeriye girip saklanının!

Kadın, erkek ikisi de uçağın içine girip saklandılar. üç uçakçı yine işlerile uğraşıyorladı. Tamiri mümkün mertebe çabuk yapıp gitmek istiyorlardı

İş de o kadar çok kalmamıştı, Hemen hemen bitmek üzereydi.

Yine bir çok gürültüler duyulmağa başlandı. Orhan:

—Galiba yeni bir pusunun içine daha düşeceğiz.

Dedi. Dursun ilâve etti:

— Hele İngilizleri de yanımızda görürlerse bir daha cellâdın işkence âletlerinden kurtulmamıza imkân olamaz. Son kurşuna kadar müdafaa etmekten başka çare yok... Hemen ateş başına..

Bunu söyler söylemez içeriye atlamış, makineli tüfengin başına geçmişti.

Profesör de eline tüfengini almış, uçağın bir tarafında duruyor, uçağın öbür tarafını İngiliz uçman bekliyor, Kadın da olduğu yerde büzülmüş oturuyordu.

Onlar müdafaa ederken Orhan az kalan tamiri bitirecek, Uçak yollanacak, gideceklerdi.

Gürültü iyice yatışmıştı. Profesör daha ziyade gelmemelerini işaret etmek için bağırdı:

— Durun, ateş ediyoruz.

Kendilerini makçm eden ve ingilzce görüşen başkanın sesi duyuldu.

— Hainler, bu sefer elimden kurtulamıyacaksınız!

Duracak vakit değildi. Ayın zayif aydınlığı altında gelenler pek iyi görülüyordu. Dursun makineli tüfengi işletmeğe başladı Hücum edenlerin darmadağın bir halde kaçtıkları bağırdıkları, inledikleri duyuluyordu.

Dursun tam nişan almış, aman bilmeyen makineyi tâ kalbe çevirerek ateş etmişti.

(Lûtfen sahifeyi çeviriniz)

Radyom AVCILARI

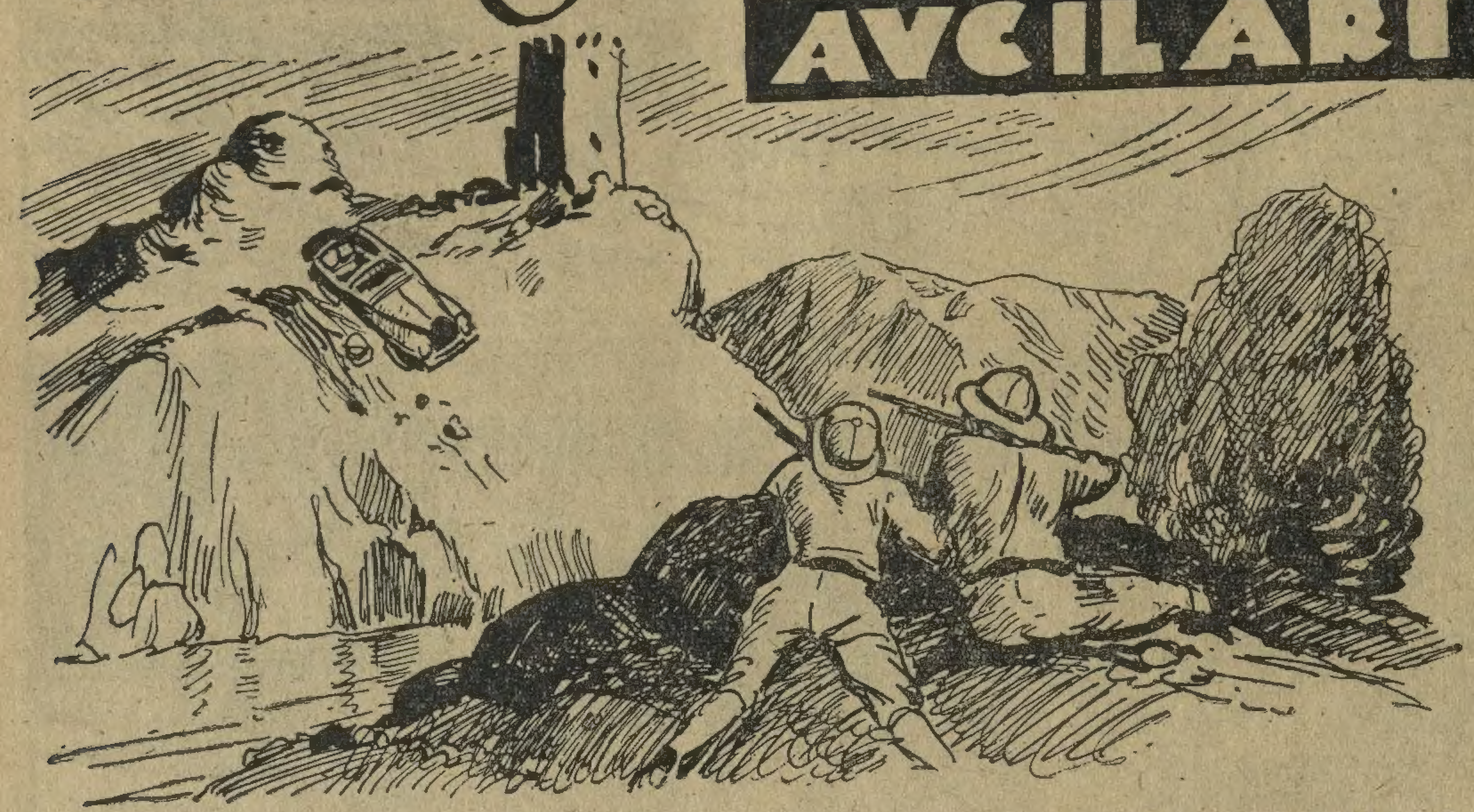

Cenubî Amerikasının kayalık dağlarından birinde bir Radyom damarı bulunduğu haber alınınca o yanlara akın başlamıştı. Nasıl eskiden Avrupadan Amerikaya akın akın altın arayıcıları gelmişse, şimdi de dünyanın dört bucağından Cenubî Amerikaya radyom arayıcıları koşuyordu.

Yeryüzünde pek az bulunan ve binlerce ton kayadan ancak bir iğne başı kadar çıkarılabilen radyom, dünyanın en değerli madeni idi. Bunun toz kadarını bile olsun eline geçiren bir kimse yüz binlerce lira kazanabilirdi. Hem de, yeni meydana çıkarılan kayalıklarda radyomun çok bol bulunduğu söyleniyordu. Bunun için, kendilerine tehlikeli iş arayan ve tehlikeyi yendikten sonra para ve nam kazanmak isteyen delikanlılar şimdi hep buraya koşuyorlardı

Böyle değerli bir şeye bir çok kişi birden koşuşursa elbette ki aralarında senlik benlik yarışı çıkar ve herkes birbirini atlatmıya bakar. Bunda da öyle olmuş, o dağa üşüşenler bir kaç kola ayrılmışlardı ve hepsi radyomu ayrı ayrı arıyorlardı.

Bunlar arasında, oralara ilk gelenler vardı ki bunlar dört arkadaştı. Bozkaya adı verilen bir tepedeki eski bir kale kulesini kendilerine ev yapmışlardı Orada yatıp kalkıyorlar, gündüzleri de kazmalarını, küreklerini alıp otomobillerine binerek radyom aramağa gidiyorlar, akşama kadar durmadan çalışıyorlardı.

Böylece, durup dinlenmeden haftalarca çalıştılar ve nihayet bir gün aradıklarını buldular:

Belki bir milyonuncu defa inen kazma, bir milyon birinci vuruşta bir taşı ikiye böldü ve orada bir radyom parçası ışıldadı. Kazmayı vuran delikanlı:

— Buldum! diye bağırdı ve arkadaşları oraya koşarak kayaları kırdklar, içinde toz halinde pırıldayan radyomları k... koca taşlar halinde otomobillerine d... rup evlerine getirdiler.

Ertesi günü o yere yeniden gittil... içinde radyom bulunan başka kayala... kırmaya başladılar.

Bu böyle bir iki gün sürdü. Faka... ki radyom avcılarının yollara koyd... gözcülr onların otomobille taş get... lerini görmüşlerdi. Bunu haber verdi... bu başarıya kendileri ulaşamayıp ... kıskanan radyom arayıcılar, bu taşla... zır kırılmış halde ellerine geçirmek iç... tuzak kurdular.

Bir gün, dört arkadaş, radvomlu ... larda, alınlarından ter damlayarak ç... larken, ötekiler gizlice yaklaşatılar ve ... ileride bulunan otomobile atlayıp iç... taşlarla beraber otomobili kaçırdıla...

Otomobilin gürültüsü üzerine ark... dönüp bakan dört arkadaş uğra... baskını anladılar ve hemen tüfen... davranıp haydutların arkasından a... tiler.

Haydutlar otomobili öyle ustaca... yorlardı ki, yaptıkları zikzaklarla ... lerin hedefini şaşırtıyorlardı. Kurş... hiç biri otomobile değmeden uzakl...

Ateş kesen, dört arkadaştan bi...

— Durmayalım, dedi. Gidip oto... yolunu keselim.

— Nasıl keseriz? Nereye gitt... bilmiyoruz ki!

— Bunu bilmiyecek ne var! do... zim kuleye gittiklerine kalıbımı ba...

Onlar kulede de radyomlu kaya bu... ğunu biliyorlar ve kimdi onları da ... için oraya gidiyorlar.

Şuradan kestirme bir yol var. ... bil-düz yoldan dolaşıncaya kadar b... ya gideriz.

Bunun üzerine hemen fırladılar ... yaların, taşların, çalılıkların, de... üzerindn atlıyarak, Boz kaya tepesi... ru koşmaya başladılar.

Arkadaşlarının tahmini doğru çık... kaya tepesinin altına geldikleri ve ... dereyi geçmiye hazırlandıkları zama... mobilin kaleye doğru tırmandığını ... ler.

Hemen kayaların üzerine yatıp ... alarak ateş ettiler. Dört arkadaşta... bir kayanın yanında, ikisi de dereni... sında yer almışlardı. Böyle de dör... den, otomobillerindeki haydutlara... yağdırdılar.

Bu sefer nişanlarını iyi almışlar... kaç el ateş ettikten sonra otomobil... delediğini ve arkasından yuvarla... gördüler.

Otomobili kullanan haydut, tam r... dolu kuleye yaklaştığı için sevindi... sırada vurulmuş, otomobille ve i... öteki arkadaşlarile beraber kaya... aşağı yuvarlanmıştı.

Afacan sa...

Eşkıyaların bu dağınıklığı çok sürmedi. Onlar da Ağaçların arkasında yer almışlar, ateşe başlamışlardı. Müthiş bir savaş gürültüsü ortalığı çınlatıyordu.

Orhan bütün bu ateş altında, hiç bir şeye ehemmiyet vermiyerek çalışıyordu.

Ateş de bütün şiddetile devam ediyordu. Fakat Türk ateşi o kadar yakıcı idi ki, hiç birisini yaklaştırmıyordu.

Bu sırada Orhanın sevinçle bağıran sesi duyuldu:

— Hazırız!

Dursun:

— Çabuk, dedi. Uçağa atla gidelim.

Orhan tamam uçağa giriyordu:

— Aman vuruldum!

Diye bağırdı. Genç Türk bacağından vurulmuştu. Dursun bir taraftan makineli tüfengi kullanırken bir elini de Orhana uzattı:

— Tut, gir!.. Dedi.

Orhan onun elini yakalamış, son bir gayretle uçaktan içeriye girmişti. Genç kuvvetli Türk vurulduğuna ehemmiyet vermiyordu.. Hemen vazifesi başına geçti.

Hâlâ şiddetli ateş edilirken, motor da işlemeğe başladı. Uçak yüz metre kadar gittikten sonra yavaş yavaş havalandı.

Hepsi birbirlerini tebrik ediyorlar:

— Kurtulduk! diyorlardı.

Tekrar denize doğru yollandılar. Artık makinelerinden emin, denizi yüz mil kadar geçtikten sonra, garbe doğru dönecekler ve yollarına devam edeceklerdi.

Birdenbire İngiliz:

— Ateş ediliyor!

Dedi. Bu yanlış değildi. Buna Dursun da dikkat etmişti. Her halde bir uçak kendilerine ateş açıyordu.

— Devamı gelecek sayıda —

YAMAN AVCI

İki avcı, Afrika ormanlarında ava çıktıları zaman en azılı yaban hayvanlarının hakkından geleceklerine inanıyorlardı. Çünkü, iki arkadaştan birinin dediği gibi, bileklerinde kuvvet, yüreklerinde cesaret, kafalarında zekâ vardı. Bellerine birer tabanca takmışlar, omuzlarına da birer tüfek geçirmişlerdi. Neden korkacaklardı?

Onları ürküten yalnız bir şey vardı: karşılarına ikisini de ayrı ayrı uğraştıracak bir tehlike çıkar da birbirlerine yardım edemiyecek duruma düşerlerse? İşte o zaman iş fena idi.

İki arkadaş bunu düşündükleri zaman düşüştüler. Sonra bir tanesi:

— Canım, onu hiç düşünme, dedi. Elbette bir icabına bakarız, işin içinden yısıyrılır çıkarız. Merak etme.

Korktukları başlarına gelmekte gecikmedi.

Üç gündür pek heyecanlı bir Av yapmamışlardı ve sade keklik, tavşan, sülün avlamaktan canları sıkılmıştı. O gün, dahi hayvanlarla karşılaşmak için can atıyorlardı. İstedikleri oldu:

Ormandan dışarı çıkmışlar ve biraz ilerideki ırmağa doğru gidiyorlardı. Bu sırada karşıdan bir kügreme işittiler, baktılar ve:

— Aslan geliyor! diye bağrıştılar.

Sonra avcılardan biri:

— Aslanlar, su içmekten geliyor, dedi. Her halde ormana girecekler. Biz onlardan evvel ormana dönüp ağaçlarda pusuya yatarsak hepsini birer birer avlarız.

Bu güzel bir fikirdi. Hemen döndüler. Fakat ormana girmek üzerelerken birdenbire başka bir sürü vahşî hayvanla karşılaştılar. Bunlar parstı

Öteki avcı yine:

Parslar da su içmiye gidiyor dedi.

Arkadaşı:

— O halde, dedi, biz iki cami arasında beynamaza döndük. Geriye gidemeyiz, aslan var. İleri gidemeyiz. Pars var. Ateş edemeyiz: Siper alacak bir yer yok. Ne yapacağız?

Fakat, ne yapacağız diye oturup uzun uzun düşünecek zamanda değillerdi. Çabucak bir karar vermek ve ona göre davranmaş lâzımdı.

Kararlarını ondara karşılaştıkları durum zorla verdirdi: Bir yandan aslanlar, bir yandan parslar üzerlerine doğru gelince, ikisi de ayrı ayrı yanlara dönüp, hayvanlara ateş etmek zorunda kaldılar.

Avcılardan, aslanlarla çarpışmaya tutulanı ötekinden daha az tehlikeli bir durumda idi. Çünkü, suya yakın olduğu için, aslanları ilk önce ateşi ile kaçırmış, sonra bundan faydalanarak kendisini suya atmıştı. Aslanlar da, kızgın bir halde, onun arkasından suya atıldılar, fakat suda yüzmek onların pek beceremiyecekleri işti. Bir ikisi, ilk kızgınlıkla, suya dalıp boğuldu, bir kaçı da boğulacağını anlıyarak kaçtı ve bir daha suya yaklaşmadı.

Avcı, iyi bir yüzücü olduğu için, suyun üzerinde duruyor, ve bir yandan da silâhını kullanarak hayvanlara ateş ediyordu. Geride kalan aslanlardan bir kaçı yaralanıp olduğu yere yıkıldı, ötekiler de kaçtılar.

Bunun üzerine, aslan avcısı sudan çıktı, yerde yatan aslanların öldüklerini veya kalkamıyacak kadar ağır yaralı olduklarını gördükten sonra hemen ormana doğru ilerledi ve arkadaşını aramıya başladı.

Kendisi sudan aslanlara ateş ederken parslarla çarpışan arkadaşının da silâh seslerini işitiyordu. Fakat epeyidir bu sesler kesilmiş ve orman büyük bir sessizlik içine düşmüştü. Parslar da herhalde su içmekten vazgeçmiş olacaklardı ki ortalıkta görünmüyorlardı.

Aslan avcısı, elinde silâhı, tetik adımlarla yürüyerek, dört bir yanı aramıya başladı. Biraz gittikten sonra ormanın kenarına geldi. Orada birdenbire durdu. Gözüne bir şey ilişmişti: Bu bir pars'ın sırtı idi. Hayvan başını yere iğmiş, bir şey yiyordu.

Ne yiyordu?

İşte bu düşünce, avcıyı yerinden fılattı. Sakın arkadaşı ölmüş de hayvan onu yemekle meşgul olmasın?

Hemen ileri atıldı ve hayvana doğru yürümeye başladı. Biraz daha yaklaşınca, sahiden, arkadaşının boylu boyunca yere yıkılmış, tüfengi bir yana, şapkası bir yana gitmiş olduğunu grdü pars onun üzerine eğilmiş, pençeleri ile karnına basmış, kokluyor, yemiye çalışıyordu. Acaba arkadaşı ölmüş mü idi, yoksa bayılmış mı?

Bu, çok nazik bir dakika idi. Ateş etmekten korkuyordu. Hayvanı vuramazsa büsbütün kızdıracak ve kendi üzerine saldırtacaktı. Arkadaşının ölmüş olduğunu bilse onu vurmaktan korkmıyarak birbiri üzerine ateş edebilirdi. Fakat ya ölmüş değil de sadece bayılmışsa? O zaman hayvanı vuracağım derken kendi elile arkadaşını öldürmüş olurdu.

Avcı bunları aklından geçiriyor, hem de yavaş yavaş ve kendisini parsa belli etmemiye çalışarak yaklaşıyordu. Gürültü çıkarmamaya çalışarak parmaklarının ucuna basa basa dolandı ve hayvanın arka tarafına geçti. Şimdi, parsın kendisini görmesinden korkmayarak ona istediği kadar yaklaşabilirdi.

Yaklaştı ve otuz santim kadar bir uzaklıktan ateş ederek, hayvanı vurdu. Kurşunu tam kalbinin üzerine yemiş olan yırtıcı hayvan sağ yanına devrildi.

Kurşun kulağının dibinde patlayınca, yerde hareketsiz yatan öteki avcı canlandı ve sıçrayarak ayağa kalktı. Yanı başında arkadaşını grünce şaşırdı.

Arslanları temizledikten sonra şimdi parsı da öteki dünyaya gödermiş olan avcı gülümseyerek arkadaşına baktı:

— Geçmiş olsun, dedi. Nen var?

— Birşeyim yok. Bütün kurşunları hayvanın üzerine boşalttıktan sonra kurşunum kalmadı. Karşımda yalnız bir pars kalmıştı. Onunla pençeleşirken kuvvetim kesilip bayılmışım. Beni sen kurtardın. Eksik olma kardeşim.

DİYANA
GİZLİ POLİS
Diyana Çinlinin vapuruna gideceği gemiye binmeğe muvaffak oluyor
KAPU VURULUYOR! GİRİNİZ...
BEN KAPTANIM BAYAN. SİZE KARIMIN KABİNESİNİ VERDİM.
ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM. RAHATIM.
NİHAYET BİNEBİLDİK! NE BAŞ AĞRISI. NEYSE TAKİPTEN KURTULDUK.
BU SIRADA DİĞER KABİNEDE
ÇOK İYİ FİKİR AZİZİM. FAALİYETE GEÇELİM.
HEMEN BU GECE EFENDİM.
MOTORUN HANGİ PARÇALARININ ALINDIĞINI BİR BİLSEM RAHATLARIM.
BENİ TAKİP ET LORO. ORADA BİRİSİNİ TANIR GİBİ OLDUM.
PEKİ EFENDİM.
İŞTE MUTUNG.. NEDEN KASALARI KALDIRIYOR?
BU KASALARI İÇERİ KOYMAKTA MÂNA NEDİR?
YEMİN EDERİMKİ BU KIZ BU KASALARLA ALÂKADARDIR. ONA YARDIM EDECEĞİM.
BU GÜRÜLTÜLER NE? YERE BAZI ŞEYLER DÜŞÜYOR.
SABAHIN İKİSİ.
BİR TABANCA ATTILAR. BUNU KİM ATTI?..
NAMLUSUNDA BİR KAĞIT VAR!..
KENDİNİZİ BUNUNLA KORUYUNUZ. EMNİYETTE DEĞİLSİNİZ. 6 No LI ŞALOPENİN ÖNÜNE GEL.
İŞTE 6 No LI ŞALOPE..
TÜNAYDIN DİYANA..
ANLATIRIM. FAKAT EVELÂ SAKLANALIM. ŞALOPENİN İÇİNDE GÖRÜŞELİM.
PEKİ.
SİZİ MUTUNG TEHLİKESİNDEN KORUMAK İÇİN EVELÂ İYİ BİR KAMARA VERDİRDİM. SONRA PARASIZ KALDIM.
NİHAYET BİR GEMİCİ OLARAK GİRDİNİZ. ÇOK İYİ.
BÖYLECE KASALARI DAHA İYİ GÖREBİLMEK İÇİN YAĞCILIK EDİYORUM.
ONLAR BENİ ALÂKADAR ETMEZ. HAYRET EDİLECEK ŞEY!..
BU BİR FARAZİYE AMA ONLAR SİZİ ALÂKADAR EDİYOR.
MUTUNG KASALARI BU GECE KAPALI BİR YERE KALDIRDI. FAKAT BEN GÖRDÜM.
ALÂ BEN ORAYA GİREBİLİR MİYİM?
ŞİMDİ SİZE BU ESRARI ANLATAYIM. MUTUNG BU KASALARI ARKADAŞIM LOTONDTAN ÇALDI.
İYİ HABER EFENDİLER. MUTUNG BEYAZ MANÇURYADA.. KASALARI GÜMRÜKTEN GEÇİRMEK İÇİN TEDBİR ALIN DİYOR.
BUNLARDAN UZAKTA ÇİNDE BİR GURUP TOPLANMIŞTI.
ARKASI VAR.

AVCI BAYTEKİN
BAYTEKİN, LİLİ VE KOLU KAYBOLAN STACETİN TAKİBİNDE İDİLER. KÖPRÜ KOPUNCA YUVARLANDILAR.
ÇOK ŞÜKÜR NEHİR BURADA ÇOK DERİNDİ. BAYTEKİN, KOLU VE LİLİ SULARA DALDILAR.
FAKAT STACETİ ESİR ALANLAR KARŞI TARAFTAN ATEŞ ETMEĞE BAŞLADILAR.
ÇABUK OLUNUZ. TÜFEKLERİNİZİN HAMLILARIYLE NEFES ALINIZ. KENARDAKİ SARP KAYALARA GİDİNİZ.
BİRAZ SONRA BAYTEKİN İLE LİLİ KAYALARA VARDILAR. LİLİ ÇOK KEDERLİYDİ. ÇÜNKÜ KOLUYU KAYBOLMUŞ ZANNEDİYORDU.
ŞİMDİ BAYTEKİN, LİLİ DE KÖTÜ BİR DURUMDA BULUNUYORLARDI.
LİLİ YORGUNLUKTAN DERİN BİR UYKUYA DALDIĞI SIRADA BAYTEKİN DE BAŞINDA HEM BEKLİYOR, HEMDE ÇALIŞMA PİLANI KURUYORDU..
BU SIRADA STACETİ ESİR EDENLER ONU ETRAFI KAZIKLARLA ÇEVRİLMİŞ BİR KÖYE GÖTÜRÜYORLARDI..
TAMAM KÖYE VARILACAĞI SIRADA BİRİSİ ORMANLIKLAR ARASINDAN ÇIKARAK ONLARI TAKİBE KOYULDU. BU KOLU İDİ. İÇİ İNTİKAM DOLU İDİ. O EFENDİSİNİ ÖLMÜŞ SANIYORDU..
STACETİN YAĞMACILARI BAYTEKİNİN KÜÇÜK GURUBUNDA DA MÜTHİŞ BİR YAĞMA YAPTILAR. BAYTEKİN LİLİ VE KENDİSİNE YİYECEK ARIYORDU. BİR TÜFEK SESİ BELKİ ONLARIN DİKKATİNİ ÇEKERDİ.
SONRA BAYTEKİN ŞA ORMANA DALDI.
GÜNEŞ YÜKSELDİĞİ ZAMAN GENÇ KAHRAMAN NİHAYET BİR AV GÖREBİLDİ...
AĞACIN ÜSTÜNDEN HIYVANIN ÜSTÜNE ATILDI. YANGI İLE VURDUĞU GEYİĞİ ÖLDÜRMÜŞTÜ.
KAHRAMAN BAYTEKİN KAYALIKLAR ARASINDAKİ GİZLİ YERE GELİYORDU. FAKAT DEHŞETLE GERİLEDİ. LİLİ YOKTU. (ARKASI VAR)

TARZAN VE ALTIN ASLAN

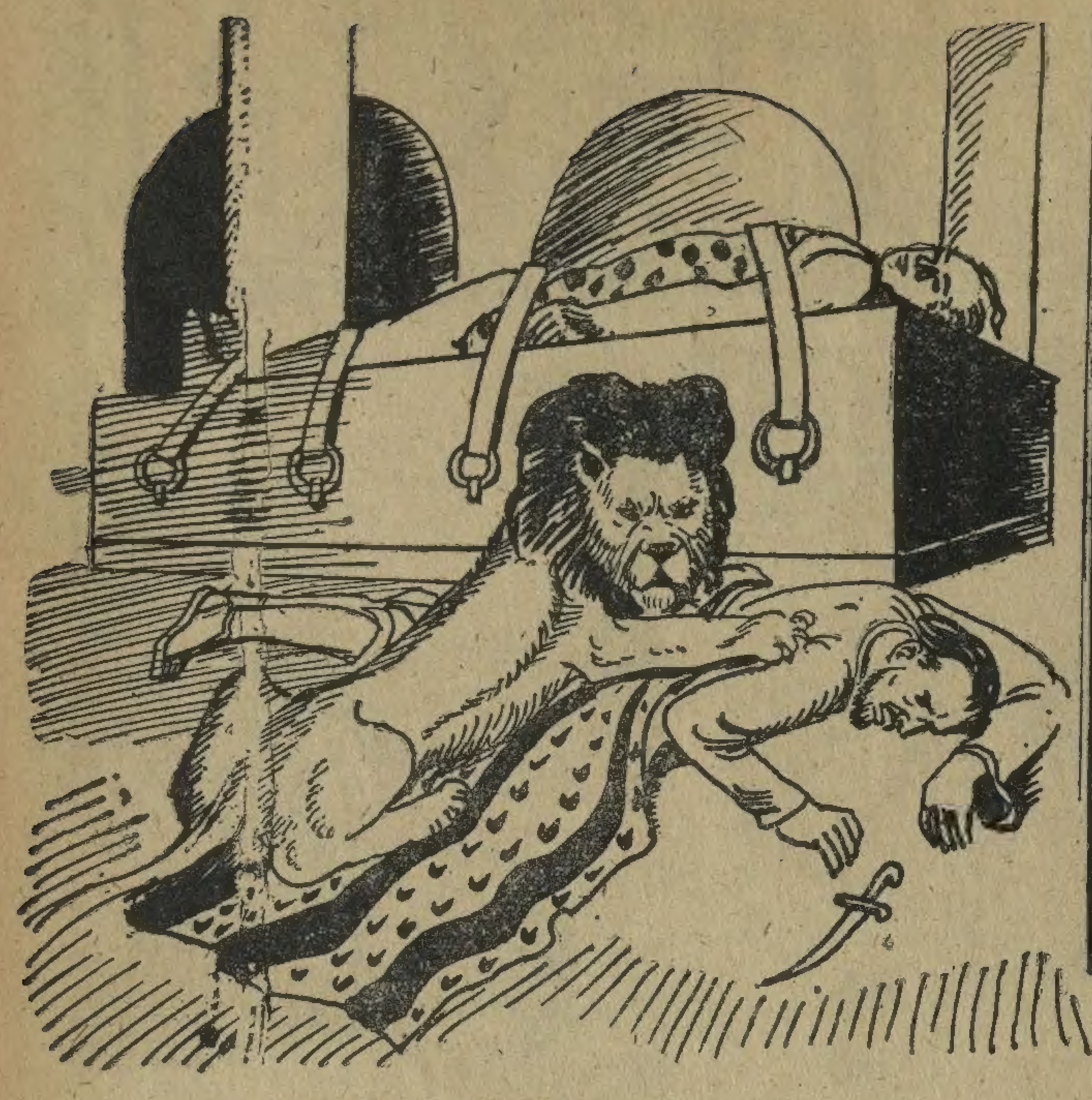

— Geçen sayıdan devam —

— Buradan uzaklaşıp ta nereye gideceğiz! Her bir yan düşmanlarımızla dolu. Bizi hemen öldürürler. Burada kalıp köle gibi çalışmıya gelince, buna da pek gönlümüz olmuyor. Ama, Madem ki siz öyle istiyorsunuz...

Tarzan gülümsedi ve adama dedi ki:

— Sizin güçlü, kuvvetli insanlar olduğunuzu ve iyi çarpıştığınızı gördüm. doğrusu, sizlerin köle olarak çalışmanıza benim da gönlüm razı olmaz. Yalnız, bir kabahatiniz varsa o da şu ki, çok katı yüreklisiniz ve kendinizi çok beğenmişsiniz. Çizmeden yukarı çıkmayın, sadece pazunuzun kuvveti ile yapabileceğiniz şeylere karışınız. Siz çok iyi işler başarabilirsiniz:

Biraz durdu, sonra:

— Madem ki, dedi, köle olarak çalışmayı da pek istemiyorsunuz. O halde benim size başka bir teklifim var: Bu gördüğünüz kadın Opar vâdisinin kıraliçesidir. İyi kalplilik gösterip beni ölümden kurtardığı için adamları kendsine kızdılar ve onu tahtından ettirip yurdundan koğdular. O mademki tahtını benim için kaybetti, ben de ona kıraliçeliğini tekrar kazandırmak için uğraşmıya ahdettim. Bu işi başarmak için benim sizin gibi güçlü kuvvetli savaşçılara ihtiyacım var. Eğer isterseniz benimle beraber olursunuz. Opar'a karşı bir savaş açarız. Fakat, adam, insan gibi çalışacağınıza, beni arkadan vurmaya kalkışmayacağınıza söz verin.

Bolgani'ler adına konuşan goril adam:

— Söz veriyoruz, dedi ve bir Bolgani verdiği sözü tutar.

— Peki öyle ise. Anlaştık demektir. Sen ne diyorsun, La? Bolganileri hizmetine alıyor musun?

Genç kadın:

— Elbette, diye cevap verdi. Bu kadar iyi savaşçılara sahip olmakla ne kadar öğünsem yeridir.

* * *

Tarzan ve La, o geceyi, sarayın yeni sahibi ihtiyar adamın misafiri olarak, orada geçirdiler. Ertesi sabah da Opar vadisine doğru yola çıktılar.

Ormanlar kıralı, o yüz Bolganiden başka üç bin de silâhlı Gomangani almıştı. Şimdi, bu kuvvetli ordu ile beraber yeni savaşlara doğru giden Tarzan'ın keyfine son yoktu.

Ormandan geçerlerken onları ağacın üzerindeki bir maymun gördü ve Tarzan'ı, Opar kıraliçesini tanımakta gecikmedi. Onların büyük bir kuvvetle ilerlediklerini görünce nereye gittiklerini anladı ve daldan dala atlayarak Gar sarayına doğru seğirtmeye başladı.

Opar sarayının yeni sahibi Kac o akşam, güneş batarken, Işık Tanrısına kurban kesiyordu. ve bu işin töreni için yanına, din işlerine bakan erkekleri ve kadınları toplamıştı. Bu kadınların başı olan Oah, Kac'a yine kızmıştı ve:

— Sen yine işi azıttın, diyordu. Işık Tanrısına kurban kesmek, ancak ve ancak bu ülkenin kıraliçesinin hakkıdır. Onun yerine geçen bir kimsenin buna hakkı yoktur ve sevap işliyeyim derken bir sene, günaha girer.

Fakat Kac, kaşlarını çatarak onu payladı:

— Sen karışma, dedi. Sen kadınsın, böyle işlere aklın ermez. Ben bugüne bugün Opar kıralıyım ve istediğimi yaparım. Ben bu sarayı elime geçirip Opar ülkesine hâkim olmasaydım sen de bugünkü yerini alamazdın. İstediğine karış ve onlara ne söylersen söyle, fakat benim işime karış-
Anladın mı?

Din işlerine bakan kadınların en büyüğüne böyle kaba ve sert lâkırdılar söylendiğini şimdiye kadar kimse işitmemişti. Kac, Bunları söylemekle büyük bir günah işlayordu. Onun için, orada hiç biri seslerini çıkarmadılar ve kendini şaşırmış, ne oldum delisi olmuş bu adamı kendi haline bıraktılar.

Yalnız, din işlerine bakan erkeklerin en büyüğü ve en yaşlısı, kıralık sustuğunu görerek ve sinirinin yatıştığını sanarak biraz sonra:

— Doğrusunu söylediğime şöphe etme. Çünkü her şeyin bir haddi vardır ve se yaptığın bu yakışıksız hallerle Tanrıların gazebine uğrayacaksın.

Opar'ın kendini beğenmiş yeni kıral bu sözleri işitince hop oturup hop kalk ve küplere binerek haykırmaya başladı:

— Sen kim oluyorsun? Dur, ben san gösteririm! Sen benim ne adam olduğum biliyor musun!

Kac, bunları söyliyerek kurban bıçağ nı yakaladığı gibi ihtiyarın üzerine sa dırdı.

Bu sırada birdenbire bir çığlık duyuld Ağaçların tepesinden bir çığlık atara yere atlamış olan maymun:

— Bolganiler geliyor! Başlarında Tarzan var! diye bağırıyordu.

Karşısındaki ihtiyar adama saplam üzere eline aldığı bıçak, parmakların arasından düşen Kac:

— Ne diyorsun, Manu? diye haykır Sen çıldırdın mı?

Maymun:

— Gözlerimle gördüm, diyordu. Gör görmez haber vermek üzere hemen buı koştum. İnanmıyorsanız biraz sonra gör sünüz..

İşin şakaya gelir tarafı olmadığını a layan Kac yerinden kalkarak maymun

— Peki, diye sordu, kaç kişi kadar va

Maymun:

— Vallahi bilmem, dedi. Saymaya kit kalmadı. Hem sayılacak kadar da ğil. Ağaçta ne kadar yaprak varsa gel aláyda da o kadar adam vardı.

Kac, bunun üzerine, hemen adamlar dönerek:

— Gelin benimle beraber, dedi ve raya doğru yürümeye başladı.

Biraz sonra, bütün Opar sarayının rafında savaş hazırlıklarına başlandı. Ha havasını külbastı kokusu gibi hemen alı ren maymunlar ağaçlarda bağrışıp çaşı maya, daldan dala koşuşmaya başladı

Güneş batmış, fakat ortalığa henüz ranlık basmamıştı. Maymunlar ağaçla en yüksek dallarına çıkıyorlar ve d bir yanı gözden geçiriyorlardı. Nihay gelenleri gördüler ve birbirlerine göste rek:

Bu taraftan geliyorlar! Bu taraf geliyorlar! diye bağrışmaya başladılar

Opar sarayının adamlar, maymunla verdiği bu haber üzerine, dış duyarl tırmandılar ve Tarzan'la Bolgani'lerin k şısma çıkmaya korktukları için orac harbetmiye karar verdiler. Kac da onla başına geçmiş, sözde kahramanlık ta yordu.

Biraz sonra Tarzan,'ın ordusu sara duvarları dibine geldi.

Afacan sayı:

Kac, onları görünce:

— Çekilin buradan! diye haykırdı. Benden korkmuyor musunuz? Ben Par ülkesinin büyük kıralıyım ve Işık Tanrısının sevgili Ruhuyum. İstersem sizin başınıza şimdi ateş yağdırırım. Çekilin ve buralardan uzaklaşın diyorum size!

Tarzan bu saçma lâkırdıları gülümseyerek dinledikten sonra Kac'a:

— Burada sözü geçecek biri varsa o da ne sensin, ne de benim, dedi. Opar ülkesinin asıl kıraliçesi La'dır ve o da bizimle beraber burada bulunmaktadır.

Sonra, duvarların üzerinde, tünemiş gibi oturan Oparlılara dönerek:

— Sizin kıraliçeniz burada, dedi. Kendi malı olan sarayına geldi ve size yine eskisi gibi iyi günler yaşatacak. Ona kapıları açın ve sizi ezmek için başınıza geçen adamı al aşağı edin. Yoksa siz zararlı çıkarsınız. O adam yüzünden sizlerin kanınız sel gibi akar.

Opar'lılar, kraliçelerini görünce sevinçten çığlıklar atmaya başladılar. Kac, kendisinin işi bittiğini anlamıştı. Fakat, canını kurtarmak için, adamlarına dönerek:

— Bu adamın söylediklerine inanmayın, kanmayın, dedi. Bunlar bizim düşmanlarımızdır ve bizi öldürmeye geldiler. İçeri girdikten sonra hiç birinizi sağ bırakmazlar. Atın kafalarına taşlar, gebertin hınzırları!

Bunları söyledikten sonra kendisi duvarın üzerinden koca bir taş yakaladı ve Tarzan'a doğru attı. Tarzan, gayet ustalıklı ve çevik davrandı, taş tam kafasına gelecekken yanı başına düştü..

Savaş başlamıştı. Bolganiler ve Gomangani'ler duvarlara tırmandılar ve tarzan da bir sıçrayışta duvarın üzerine çıktı. İlk hamlede Kac'ı da eline geçirmek üzere idi. Fakat, tam onu kolundan yakalıyacağı sırada, kıralın adamlarından biri ortaya girdi ve bundan istifade eden Kac, duvarın üzerinden atladığı gibi saraya doğru kaçmıya başladı.

Kac'ın arkasından atlayan Tarzan, sarayın avlusundan içeriye doğru koşarken, duvara tırmanmış olan Bilganiler de onunla beraber saraya daldılar ve Oparlılar'la çetin bir savaşa giriştiler.

Oparlılar, bunların karşısında fazla dayanamadı ve kimisi teslim oldu, kimisi de yere serildi.

Kac, saraydan içeri girer girmez gözden kaybolmuştu. Tarzan, ne yapıp yapıp onu kendi elile yakalamak istiyordu. Bunun için, Kac'ın nereye kaçabileceğini kestirmekte de gecikmedi.

Sarayın altında, gizli ve dolambaçlı yeraltı yolları vardı. Oraya giren sağa sola sapıp giderken yolunu kaybeder ve bir daha dışarı çıkamazdı

Orayı yanlış Kac biliyordu. Kimsenin girmiye cesaret edemiyeceğini düşünerek Düşmanlarından kurtulmak için kapağı oraya atmıştı.

Tarzan, bu karışık ve dolambaçlı yerde yolunu kaybetmekten korkmıyarak hemen içeri girdi ve karanlıkta, el yordamı ile yürümeye başladı.

Yollar yalnız karışık olmakla kalsa, Tarzan'ın başına belk ibir şey gelmiyecekti. Fakat, düzenbaz kıral, orada bir de tuzak kurmuştu. Torzan, Karanlıkta adım atarken ayakları birdenbire bir ipe dolaştı ve yere yuvarlandı. Yeraltı yolunun karanlık bir köşesinde gizlenmiş olan üç Oparlı birdenbire çıktılar ve Tarzanın elini ayağını bağladılar. Sonra sırtladıkları gibi aldılar, götürdüler.

Tarzan, bütün bunları yarı duyar, yarı duymaz vaziyette idi. Birdenbire düştüğü için vücudü zedelenmiş, yarı baygın bir hale gelmişti. Sanki rüyada imiş gibi, kaldırılıp birden bire götürüldüğünü sonra, vücudüne değen soukluktan, bir taşın üzerine bırakıldığını hissetti.

Tamamile kendine geldiği vakit, sırtüstü, bir mermer üzerinde yattı.mı ve başı ucunda Kac'ın durduğunu gördü.

Opar'ın yalancı kıralı alaylı alaylı gülümsüyor:

— Nihayet elime geçtin, diyordu. Senden öcümü nasıl alacağım, görürsün!

Kac, bunları söyledikten sonra, Altın saplı kurban bıçağını yakaladı ve Tarzanın kalbine saplamak üzere havaya kaldırdı.

Tarzan, adamın hareketlerini takip ederek gözlerini yukarı kaldırınca, sarayın duvarlarından birinin üzerinde, Altın Aslanı gördü. Hayvan, bu savaşta da Tarzana yardım etmiye gelmiş, sahibini arıyordu.

Tarzan, hayatının son dakikasını yaşarken birdenbire canlandı ve sesinin bütün kuvvetile:

— Jadbadja! Jadbalja! diye seslendi! Tut! öldür! Tut!

Altın Aslan, alıştığı bu sesi duyunca hemen duvardan aşağı atladı ve bir sıçrayışta Kac'ın yanına geldi, bütün kuvveli ile kırala saldırdı.

Ne olduğunu şaşıran Kac, kendisi bir tarafa, elindeki bıçak bir tarafa giderek yere yuvarlandı ve Aslanın, gırtlağına batan dişleri arasında son nefesini verdi.

Bunu gören kıralın adamları, Hemen oradan kaçışmaya başladılar ve biraz sonra, orada iplere bağlanmış, bir taş üzerine yatırılmış Tarzanla Aslanından başka kimse kalmadı

Sarayın bir köşesinde bunlar olurken, başka köşelerinde de Bolgani ve Gomanganilerle Oparlılar çarpışmakta devam ediyorlardı. Kırallarının Tarzan'ı yakaladığını duyan Oparlılar yeniden cesarete gelmişler ve düşmanlarına karşı çarpışmaya başlamışlardı. Fakat korkak oldukları ve iyi döğüsmesini bilmedikleri için tabiî başa çıkamadılar ve La'nın kuvvetleri az sonra onları altetti.

La, saraya girdikten sonra Tarzan'ı aramıya başladı. Nihayet onu, kolları ve bacakları bağlanmış bir halde bir taş üzerinde yatarken bulunca:

— Alçak Kac! diye haykırdı. Ben sana gösteririm!

Tarzan, yattığı yerden, gülümseyerek:

— Ne yazık ki buna vakit kalmadı, geç kaldın, La! dedi. Kac şimdi öteki dünya yolunda bulunuyor. İyi bak, görürsün!

La, etrafına bakınca, yerde cansız yatan Kac'ı gördü ve Tarzana doğru ilerliyerek:

— Demek seni öldürmek istedi ha! dedi.

— Hem de nasıl? Koyun keser gibi boğazlıyarak öldürecekti. Fakat bereket versin ki Joldbalja tam vaktinde yetişti ve ben değil, Kac hazretleri öbür dünyayı boyladı!

La, Tarzanın bağlarını çözmek için ona doğru bir adım daha attı. Fakat Altın Aslan gügreyerek ileri atıldı ve pençelerini açtı. Kadın biraz daha ilerleyecek olursa hemen üzerine saldıracaktı. Çünkü, sahibine kimseyi yaklaştırmak istemiyordu.

Tarzan bunu görünce:

— Uslu dur, Jadbalja, dedi. La düşman değil.

Bunun üzerine, pençelerini kapatan Aslan kuzu gibi sindi. La ilerliyerek Kac'ın yerdeki altın saplı bicağını aldı ve Tarzanın bağlarını kesti.

Tarzan'la La, peşlerinde Altın Aslan olduğu halde sarayın avlusuna geldikleri zaman Bolganilerle Gomanganilerin, henüz yola gelmiyen bir iki Oparlıyı da yakalayıp ellerini bağladıklarını gördüler. Ondan sonra, Tarzan, La'yı tahtına kadar götürdü ve oraya çıkarak:

— İşte, dedi, yine bu ülkenin kıraliçesi oldun ve eski sarayını yeniden buldun. Güle güle otur. Kısmet olursa tekrar görüşürüz.

Ertesi sabah, Tarzan ve Altın Aslan, Vezirlerin ülkesine doğru Opar'dan ayrılıyorlardı.

BÖLÜM XVII
Ateşler Arasında

Flora ile dört arkadaşı, başlarında Luvini bulunan iki yüz kişilik yerli kafilesi ile beraber balta girmemiş ormanlarda, koşup duruyorlardı. Nereye gittiklerini kendileri de bilmiyorlardı. Şimdiki halde bir tek amaçları vardı ki o da, fildişi avcıları ile aralarındaki uzaklığı ellerinden geldiği kadar açmaktı. Çünkü bu sefer de kendilerine düşman kisileceğini biliyorlardı.

Saatlerce gittikten sonra nihayet dizlerinin dermanı kesildi ve bir yerde mola verip dinlenmiye karar verdiler. Fakat, oturmalarile kalkmaları bir oldu. Cünkü uzaktan bir takım bağrışmalar ve gürültüler geliyor, fildişi avcılarının onları kovaladıkları ve çok yakınlara kadar geldikleri anlaşılıyordu.

Flora arkadaşlarına yeniden yola çıkmak emrini ve koşabildikleri kadar koşmaya başladılar. Fakat, yorulduklarıı ve dinlenmiye vakit bulamadıkları için eskisi kadar hızlı koşamıyorlardı.

— Devamı gelecek sayıda —

DEMİRBAŞ HASAN PEHLİVAN
KIZIL ELMA

Tarihî Roman tefrika: 4

Yazan: **Reşat Ekrem Koçu**

— Geçen sayıdan devam —

Han kapıcı durmadan vuruluyordu; kapının kocaman ağır tokmağı, yağmur şarıltısı arasında boğuk akisler yapıyordu. Tufan içinden söküp gelen bu esradengiz yolcu kimdi?. Acaba bir kişi mi idi, yoksa kalabalık mı idiler?ı Belki de böyle müthiş bir geceyi fırsat bilip hanı basmak ve içindekileri kesip doğradıktan sonra talân etmek isteyen haydutlar idi?! Han kapıları, hele böyle, yollarda garip yolcuların konması için yapılmış olan hanların kapıları, yeceleyin padişah gelse bile açılmazdı. Yetim Ahmet, sanki dışardan işiteceklermiş gibi, fısıldayarak:

— Dede, kapıyı açacak mıyız?. Diy sordu.

Muslu ağa çacuğa cevap verdi:

— Bu havada kim ola ki?.. Diye mırıldandı. Tüccarlardan biri:

— Kim oursa olsun gece han kapısı açılmaz! dedi. Arkadaşları da onu tasdik ettiler:

— Gece padişah gelse kapı açılmaz!

— Bu havada kim olur ki.. Uğursuz nursuzun biridir!

Sarhatli gazilerden biri:

— Yiğitlik öldü mü be!. dedi, şunun şurasında, Kara yalı bey amcayı saymaz isek şu oğlancıkla beraber eli silâh tutar on iki erkeğiz!. Bu tufan altında kapıda adam bekletilmez... Kötülük etmek için gelen evelâllah cezasını bulur, biz de biliriz kılıç balta sallamasını!.

Yeniçeriler de yatağanlarını sıyırdılar:

— Aşkolsun be yiğit, dediler.. Erkeklik öldü mü... Kapıyı açalım!.

Kara Bali bey de yatağının altından bir çift kubur çıkardı:

— Bire kardeşler, bire yoldaşlar beni de unutmayın!. dedi, odanın kanapesine oturdum mu, vallah billâh bu halimle üç kişiye bedelim!.

Çıplak dede kocaman nasırlı pençesile kıllı gösünü sıvazladı:

— Ali Veli! Mer'aleleri yakın en az bir okka ağırlığmda kocaman bir anahtar çıkardı. Tüccarlar:

— Bire ağalar.. Bu yaptığınız iş değildir.. Gece han kapısı açılmak kanun değildir!. Diyecek oldularsa de kimse dinlemedi. Ali ile Veli, yağlı çam kütüklerinden yapılmış iki kocaman meş'aleyi tutuşturdu.

— Ahmet oğlum, bunun birini sen al.. Koltuğuma gir, beni de şu kapı ağzına kadar çıkar! dedi.

Kapı durmadan döğülüyordu, ve arada bir, boğuk bir ses işitiliyordu:

— Hey!.. Hancılar, hancılar!...

— Hey!.. Hancılar!.. Bire hancılar!.. Güm, güm, güm, güm!!...

Çıplak dede merdivenlerden inerken:

— Bire dur geliyoruz be!.. diye bağırdı.

Hancı ile çocuğun arkasından, yatağan ve kılıçlarını sıyırmış olarak iki Serhadli muşlardı. Kara Bali bey Zaten dolu duran kuburlardan birini Yetim Ahmedin eline verdi:

gazi ie yeniçeriler yürüyordu. Muslu ağa, anahtarı kilitteki yuvasına soktu, fakat çevirmedi:

Bire sen kimsin? Böyle gecede nere[...] gelirsin? Yalnız mısin?.. diye sordu. D[...] rıdan Aslan güğremesi gibi bir ses yük[...] di;

— Bire hanci! Bana Demirbaş H[...] Pehlivan derler.. Bodin paşası Mustafa[...] şa hazretlerinin kapısındanım.. Paşa[...] liğinden gelirim.. Vallah billâh bir kır[...] ile yalnızım..

Yeniçerilerden biri: — Bire tîz k[...] aç ben bu yiğiti tanırım!. diye bağırdı[...]

Yetim Ahmet Kapının ardındaki [...] demirini kaldırdı, Muslu ağa da ana[...] çevirdi, kapı boğuk bir gıcırtı ile [...] açılmaz, Hanın içine, müthiş bir rüz[...] savurduğu sağnak içinde gocuğuna b[...] müş dev gibi bir adam ile yedeğinde [...] ği bir at girdi; hayvan da sahibi gi[...] hana girer girmez uzun ve rahat bir [...] aldılar. Muslu ağa, Serhadlı Gaziler[...] dımına koşmasalar, kapıyı düzgâra ve[...] mura karşı kapayamıyacaklı Meş'e[...] ışığında görülen manzara, müthişti:

Demirbaş Hasan Pehlivan oldu[...] söyleyen bu adam, insan suretinde bi[...] idi, boyu belki iki metreden fazla idi[...] den aşağısı kıp kızıl balçık idi, belli i[...] yollarda beline kadar bataklara g[...] müştü; hayvana gelince, o da göğsün[...] dar çamurluydu. Sırtında eğer yoktu[...]

Bu dev adamın ilk işi sırtından [...] ğunu atmak olmuştu. Esmer yüzü, me[...] lerin yalımında, kızıl bakırdan yap[...] gibi parlıyordu; ince kara bıyıklı, çe[...] sinin etrafını kıvırcık taze bir sakal [...] miş, otuz otuz iki yaşlarında tahmin e[...] güzel bir gençti.. Etrafındakileri teke[...] ker süzerek gülümsedi:

— Bire bütün han halkı kapıya [...] mışsınız!. dedi.

Pehlivanın bu sözünde bir alay gi[...] biydi, yeniçerilerle Serhatlı Gazilerin[...] ları çatılıyordu, bir pot kırdığını peh[...] da anlamıştı, imdadına Yetim Ahme[...] tişti:

— Pehlivan ağacığım.. Geceleyin[...] kapısı açmak kanun değildir, hani ha[...] lar han basmağa geldikte kapıya önc[...] rip yolcu gönderirler... Seni görmede[...] olduğunu nereden bilelim.. Bilsek, ka[...] mağa bu ağalarım beni gönderirlerdi[...] di.

Afacan

26 ncı sayı ile yeni cildini tamamlıyor.

Afacan Bilmece kuponu

KAZANANLAR

20 inci Sayi Bilmecenin Çözülüşü: «Muzaffer» idi.

«Doğru çözenler»:

1 — İsmail Yaşkaya, Bafra:
2 — Asım Yahya Beyoğlu, Kayseri:
3 — Orhan Uzağülgun, Tekirdağ:
4 — Gündüz Dökmen, Kırıkkale:
— Karanfil Başaran, Zonguldak:
6 — Yıldız Embilgen, andırma:
7 — M. Ulusal, Zonguldak:
8 — Mustafa Şimşek, Ceyhan:
9 — David, Yeniköy:
10 — Neşide Şendil, Anadoluhisarı:
11 — Salaheddin Mısırî, Darüşşefaka:
12 — Hüseyin, Çanakkale:
13 — Muzaffer Davud, Ankara:
14 — İhsan Adalı, Edirne:
15 — Ahmet Altan, Ankara:
16 — 363 Sermet, İstanbul:
17 — Özbek Marsallı, Düzce:
18 — Ali Tayyar, Edremit:
19 — Sabahat Özparlak, Samsun:
20 — Sait Yoluk, Tarsus:
21 — Yalçın Erdemir, Bursa:
22 — Orhan İmre, Afyon:
23 — Vedad Erden, Samsun:
24 — Saadet Çokay, Beşiktaş:
25 — Tunç soysal, Edirne:
26 — 188. Tunç, Konya:
27 — Yusuf Kuşdoğan, Akhisar:
28 — İbrahim Sucu, Giresun:
29 — Muzaffer Aksoy, Kadıköy:
30 — Yaşar Öztürk, Kadıköy:
31 — 517 Metin, Fener:
32 — Orhan Özsayın Yenikapı:
33 — Zemın Danışmend, Kumkapı:
34 — Yüksel Akçır, Kumkapı:
35 — Mehmet Erden, Kumkapı:
36 — Haluk Ilgar, Kumkapı:
37 — Rauf Köksal, Beyoğlu:
38 — Halil Can, Yalova:
39 — 617. Bican, Küçükayasofya:
40 — Orhan Özkaya, İzmit:
41 — Hatice arahan, İzmir:
32 — Mediha Yener, Küçük Bebek:
43 — Oğüt Kişioğlu Pangaltı:
44 — Hüsameddin Gültekin, Kadıkooy:
45 — Cemile Göksu, Cibali:
46 — Adnan Yandid, Kırşehir:
47 — Ali Haydar Başaran:
Karamürsel: 48-Ahmet Özturan, Aksaray:
49 — Erdoğan Dışkal Kadırga: 50 - Saziye Taşben, Vezneciler:
51 — Süreyya Keser, Davutpaşa:
52 — Bülent Peköz Nişantaşı:
53 — Nedret Şentürk, Kumkapı:
54 — Süleyman Ayel, Çamlıca:
55 — Nejad Özmetin, Eyüp:
56 — Necmi Erol, Ankara:
57 — Ziya kürekçi, Bursa:
58 — Yüksel Uysal, Fındıklı:
59 — Cemile Yurdaköle, İstanbul:
60 — Naci Tekeli, Eskişehir:

Bilmece

Bir mühendis çalıştığı şirkete gitmek için hiç bir vasıta yoktur. Bunu düşünen mühendis çalıştığı şirketin tam karşısını hesaplıyarak ev tutmuştur. Fakat. Sağ yoldan gittiği zaman 80 dakikada şirkete giden mühendis sol yoldan gittiği zaman, bir saat 20 dakikada gittiğini söylüyor, acaba neden bulun bakalım?

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi, bilmece kuponumuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 — Üstüne yalnız (60) paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınız: (Afacan 24 üncü Bilmece işyarlığı — Posta kutusu 617).

Ülkü Kitap Yurdu
İCTANBUL

ABONE

SENELİĞİ	:	400 Kuruş
ALTI AYLIĞI	:	200 Kuruş
ÜÇ AYLIĞI	:	100 Kuruş

Çocuk Sesi
nin
1943 yılı
Birinci cildi Hazırlanıyor

En güzel yılbaşı hediyesidir

Afacan

26 ıncı sayı ile yeni cildini tamamlıyor

Sahibi ve Neşriyat Müdürü: Ö. Lûtfi TARHAN

MÜESSİSİ: M. Faruk GÜRTUNCA

Çıkaran: Ülkü Kitap Yurdu
Ankara caddesi No. 72
Basıldığı Yer: ÜLKÜ MATBAASI

Aslan Prens

SİR GAVEN'İ KAÇIRMAĞA KARAR VEREN İKİ HİLEBAZ ŞÖVALYE, BU İŞİ KIRAL ARTÜR'ÜN SARAYINDAKİ MEVKİLERİNİ DÜŞÜRMEDEN YAPIYORLARDI. GAVEN TUZAĞA DÜŞMEK ÜZERE İDİ.
KADIN ONLARI GÜNLERCE ŞİMALE DOĞRU YÜRÜTTÜ.
HALBUKİ İKİ DÜZENBAZ ŞÖVALYE ŞATOYA ONLARDAN ÖNCE VARMIŞLAR. VE TUZAKLARINI HAZIRLAMIŞLARDI.
KÜÇÜK KAFİLE NİHAYET KAYALIKLAR ÜZERİNDE BİR ŞATOYA GELDİ. KADIN «İŞTE BENİM ŞATOM ERİVOLT ŞATOSU» DEDİ.
ASLAN PRENS KUŞKULANMIYA BAŞLAMIŞTI. ÇÜNKÜ BURASI KENDİSİNE ANLATILAN YERE BENZEMİYORDU. KADIN «SIKI BİR BEKÇİ ÇENBERİ VAR» DİYORDU.
«FAKAT BEN SİZİ GİZLİ BİR YOLDAN GÖTÜRECEĞİM»
-ARKASI VAR-